

THEOCRITI

IDYLLIUM I.

Thyrsis & Æpolus amice inter se colloquuntur, donisque ab Æpulo propositis, Thyrsis expromit cantilenam de Daphniæ amore contabescente.

THYRSIS, ÆPOLUS.

DULCE sonant auræ, dulce hæc fonti adsita pinus,
Æpole, dulce sonat tua fistula, digna secundæ
Mænaliū post Pana ferat quæ præmia palmæ.
Hircum si feret ille, capra donabere; capram
Si feret ille, horna donaberis ipse capella,
Horna, quæ nondum peperit, quæ dulcior esu est.
Æ. Dulce tuum, pastor, carmen mage, garrula quam quæ
Aeria de rupe superne huc liquitur unda.
Munus ovem referent si Musæ, munus habebis
Agnum; si malint agnum sibi ducere Musæ,
Munus ovem niveam referes tu, dona secunda.
T. Vis bone, per nymphas, vis Æpole, stratus in herba
Heic clivo in molli, fragiles ubi verna myricas
Ventilat aura, leves de more inflare cicutas?
Dum canis, ipse tuas pascam tibi rite capellas.
Æ. Non fas est medio, non fas inflare cicutas,
Thyrsi, die; magnum metuo nam Pana: labore
Venandi fessus nunc Pan cubat; asper, acerbus
Pan, sedet in summis cui bilis naribus atra.
Hanc potius, quando nosti, bone Thyrsi, dolores

A